

için yazıyorum. 10-15 yaşları arasındaki kişi, o kişi ki hem izleyici, hem de kavak yellerinin eti ve kemiği. Ancak bu çocuk televizyon, jet uçakları ve *bomba* evveli benim fosilleşmiş bir halim olamaz. Dadılar, yatılı okullar; yetişkinler ile iletişim yoksunluğu olan devreden kalma bir çocuk? O çocuk, karakterlerimin kaderlerini çözdükleri 21 ve 22 nci yy.'larda, o yıllar bir yana şimdiki devirde yaşayamaz. Hayır, sanırım içimdeki çocuk zaman dışında birisi, ne *Dickens*'ci, ne *Wordsworth*'cu, ancak her insanın zıt niteliklerini taşıyan biri: hem sevecen, hem acımasız, cesur ve korkak, meraklı ve çok bilmiş. Olmuş olduğum çocuk değil, bilinçaltından kaynaklanan o olmuş olabileceğim tüm çocuklardır.

İçimdeki bu hevesli çocuklarla tanıştığımda bir yıl önce ölen *Kanada*'lı çocuk kitabı çizeri *Elizabeth Cleaver*'ı anıyorum. Onun eserlerinde bu saflığı, taptaze mutluluğu görüyorum. Bu içimizdeki çocuk için yazmak ve çizmek çok basit olmalı herhalde? İnsan kendi bilinçaltı ile iletişim kurarak kelime ve imgelerin yüzeye çıkmalarını sağlar.

Ancak *Elizabeth Cleaver*'ın disiplinini izleyince (örneğin; *Petruška* eserindeki kostümlerin materyallerindeki desenler, *bale* figürleri v.s.) aylarca sürmüş bir araştırma görüyorum.

Salt bilinçaltını serbest bırakmak dışında yetişkin sanatçının mahareti rol oynamaya başlar. Çocuk kitabı yazmak ip üstünde yürümek gibi denge meselesidir, bir yanda vazgeçilemez bir disiplin bir yanda ise içimizdeki çocuğun uyanışı.

Hangi tür kitap yazılacağı konusunda seçimler vardır. Bir yazar orta sınıf şımarık çocukların gerçek